

ADVENDI IV PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 2Sa7 ,1-5. 8b-13a. 14a.16)
Lugemine teisest Saamueli raamatust:

Kord, kui kuningas Taavet istus oma kojas ja Issand oli andnud talle rahu kõigist tema ümberkaudsetest vaenlastest, ütles kuningas prohvet Naatanile: "Vaata ometi, mina elan seedripuust kojas, aga Jumala laegas asub telgiriide all." Ja Naatan ütles talle: "Mine ja tee teoks kõik, mis on sul mõttes, sest Jumal on sinuga." Aga selsamal ööl sündis, et Naatanile tuli Issandalt sõna: "Mine ja ütle mu sulasele Taavetile: Kas sina tahad ehitada mulle koja, et ma seal elaksin? Ma olen sind kutsunud karjamaalt lammaste keskel, et sa oleksid valitsejaks mu rahva, Iisraeli, üle. Ma olen olnud sinuga kõikjal, kus sa oled käinud, ning olen hävitanud sinu eest kõik sinu vaenlased ja teinud sinu nime suureks maa peal. Ma olen määranud koha oma rahvale Iisraelile, et ta võiks seal ajada oma juuri ega peaks enam hirmu all elama, ning et halvad inimesed ei rõhuks neid nii nagu varem - siis, kui ma seadsin kohtumõistjad Iisraeli rahvale - ja mina annan sulle rahu kõigist su vaenlastest. Ja Issand kuulutab sulle, et tema laseb kesta su järeltuleval põlvel. Kui sinu päevad täis saavad ja sa puhkad oma vanemate juures, siis lasen ma tõusta sinu järglasel, kes on sinust alguse saanud, ja ma kinnitan tema kuningriigi. Tema ehitab mu nimele koja ja mina kinnitan tema aujärje igaveseks ajaks. Mina olen tema isa ja tema on minu poeg. Ja sinu sugu ja su kuningriik püsivad minu ees igavesti."
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps89 ,2-3.4-5.16-17.27-29 R: 2a)
R: Issanda heldusest ma laulan igavesti.

Issanda heldusest ma laulan igavesti,
põlvest põlve kuulutan valjul häälel sinu ustavust.
Ma tunnistan: Sinu heldus kestab igavesti,
Sinu ustavus püsib taevas kindlalt.
R:

Ma tegin lepingu oma äravalituga,
töötasin Taavetile, oma sulasele:
mina lasen sinu kojale igavesti seista,
hoian sinu aujärge põlvest põlve.
R:

Tema hüüab mulle: "Sina oled mu Isa,
mu Jumal ja mu pääsemise kalju!
Oma heldust ma ei keela talle igavesti,
minu leping temaga jääb kindlaks igaveseks.
R:

(Teine lugemine Ro16 ,25-27)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad: Temale, kes ta võib kinnitada evangeeliumi järgi ning sedamööda, kuidas mina olen kuulutanud Jeesust Kristust nagu ilmutatud saladust, mis oli teadmata muistetest aegadest, olgu au igavesti! Nüüd on see saladus avalikuks saanud, ja prohvetite kirjade läbi igavese Jumala käsu järgi kõikidele rahvastele teada antud, et nemad saaksid usule kuulekaks. Jumalale, kes ainsana on tark, olgu Jeesuse Kristuse läbi au igavesti. Aamen.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 1,38)

Halleluuja. Vaata, ma olen Issanda teenija,
sündigu mulle nii, nagu sa ütled. Halleluuja.

(Evangeelium Lk1 ,26-38)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal läkitas Jumal ingel Gaabrieli Galilea linna, mille nimi oli Naatsaret, neitsi juurde, kes oli kihlatud Joosepi nimelise mehega. Ja selle neitsi nimi oli Maarja. Gaabriel tuli tema juurde ning ütles: "Ole tervitatud, Maarja, täis armu, Issand on sinuga". Aga tema oli segaduses nende sõnade pärast ja mõtles oma südames, mida see teretus peaks tähendama. Kuid ingel ütles talle: "Ära karda, Maarja, sest sina oled armu leidnud Jumala juures. Ja vaata, sa jääd last ootama ja tood poja ilmale ning paned talle nimeks Jeesus. Tema saab suur olema ja teda peab hütama Kõigekõrgema Pojaks. Issand annab temale ta isa Taaveti aujärje ja tema valitseb kuningana Jaakobi soo üle igavesti, ning tema valitsusele ei tule lõppu." Aga Maarja ütles inglile: "Kuidas see saab sündima, kui ma mehest ei tea?" Kuid ingel vastas talle: "Püha Vaim tuleb sinu üle ja Kõigekõrgema vägi varjab sind, seepärast hüütaksegi seda püha inimest, kes sinust sünnib, Jumala Pojaks. Ja vaata, sinu sugulane Eliisabet ootab oma raugapõlves last juba kuuendat kuud, ja see on tema, keda arvati olevat viljatu. Sest Jumala käes pole miski võimatu." Aga Maarja ütles: "Vaata, mina olen Issanda teenija, sündigu mulle nii nagu sa ütled". Ja ingel läks ära tema juurest.
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kuidas peaks matemaatikaõpetaja koolis lastele seletama, mis on lõpmatus? Ilmselt tuleks lapsed panna lihtsalt arve loendama: üks, kaks, kolm, neli, ja nii edasi - ühest kuni lõpmatuseni. Hästi, võtame kohe suuremad ühikud: üks miljon, kaks miljonit, kolm miljonit... Ei, ikka kuidagi aeglaselt läheb: üks miljard, kaks miljardit, kolm miljardit... Mingil

hetkel hakkavad ka lapsed loendades aru saama, et niimoodi lõpmatuseni kuidagi ei jõua, alati jääb võimalus üha edasi minna.

Sõnad "lõpmatus" ja "igavik" tähendavad niisiis midagi vastuolulist, mille olemasolu me justkui suudame tunnetada, kuid millest me lõpuni ikka aru saa. Lõpmatu ja igavese järele võib ainult igatseda - ette me neid kujutada ei suuda. Nii ruumilist, arvulist kui ajalist lõpmatust suudame me kogeda üksnes määramatusega.

Kuid igatsus lõpmatuse ja igaviku järele on meis siiski reaalne, ja eriti teravalt tunnetame me seda siis, kui mõtleme oma kallitele inimestele, kes on enne meid igavikku läinud. Paraku on pelk igatsus üsna halvaks teejuhiks, siin maa peal peame me lähtuma pigem faktidest ja tõenäosustest. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, inimene ei mõista lõpmatust, ja seega on tal võimatu ette kujutada ka teispoolsust, isegi kui ta peaks sellele väga sagedasti mõtlema.

Vahel kui ma näen mõnd suurt metsamardikat, kes üritab surmapõlgavalt roomata üle ohtliku autotee, siis võtan ma ta õrnalt pihku või oksakese peale ja viin teisele poole teed - kuid mida peaks tema ise sellest arvama? Küllap peab tema mind oma väikeses peakeses mingiks tulnukaks teisest maailmast, ja ma kahtlen tõsiselt, kas ta minu teenet hinnata oskab. Samuti kui ma näen tänaval mõnd võõrast kassi ja püüan temaga rääkida, siis ajab see loomake tavaliselt oma silmakeded punni justkui tahtes küsida: "Kas sa tahad mind ära süüa?", ja paneb siis elu eest punuma... Samamoodi oleks see päris hirmus kogemus, kui meie ees seisaks keegi, kes oleks päriselt mingist teisest maailmast, kas kaugelt ilmaruumist või siis igaviku reaalsusest, kus me usume Jumalat koos oma inglitega elavat. Sarnast juhtumit reaalselt üle elades kaoks meil tõenäoliselt igasugune tahtmine selle üle nalja visata.

Nende kujutluste taustal võime mõista, kui kangelaslikult käitus Neitsi Maarja, meie tänase evangeeliumi peakangelane. Ta oli lihtne, tavaline inimene nagu meiegi, kes me elame selles maailmas. Ta ei olnud mõne okultistliku sekti liige, kes oleks üritanud vaimudega suhelda, vaid toimetab hoolsalt oma igapäevaseid tegemisi, sest tol ajastul tuli kogu raske töö käsitsi ära teha. Äkki aga seisis tema ees keegi, kes oli teisest maailmast, kes tõi talle sõnumi kõige oleva Loojalt - inimesele kättesaamatust kõrgusest. Kindlasti oli Maarja kuulnud lugusid Vanast Testamendist, ta uskus Jumalasse, kuid niisugune kohtumine Jumala ingligna pidi olema vapustav.

Igal juhul oli nooruke Neitsi Maarja isegi tubli, et ta taevaingliga kohtudes teadvust ei kaotanud. Kuid tõeline hirm ootas teda ees alles hiljem, kui tema kutsumuse suurus talle

selgemaks saama hakkas - teadmine, et temast pidi saama kõigeväelise Jumala enda Poja ema. Ühest küljest suur au, kuid teisest küljest hullumeelselt suur vastutus. Maarja jäi ju lõpuni inimeseks, kes mõtles ja tunnetas nagu inimene, nagu ema, ja mida aeg edasi, seda vähem sai ta oma pojast aru. Juba siis, kui Jeesus kaheteistaastasena Jeruusalemma templis mitmeks päevaks kaduma läks (Lk 2, 48-50), ja ka edaspidi, oli Jeesusel Maarjale peaaegu alati midagi ette heita. Kaana pulmas laitis ta oma ema, et too provotseerib teda enneaegu imesid tegema, ja piibliteadlased on pidanud kõvasti pead murdma, kuidas rääkida ilusaks seda fakti, et Jeesus käitus oma emaga mitte kõige viisakamalt ja lugupidavamalt, kui ta etteheitvalt küsis ja ise vastas: "Kes on minu ema ja minu vennad? Igaüks, kes teeb minu taevase Isa tahtmist, see on mulle ema, õde ja vend" (Mt 12,48.50).

Kuid Jumala mõtted pole inimese omad, tema reaalsus on teistsugune. Ka Jumala ilmutusest saame me aru ainult oma inimliku piiratuse raamides ja parim järeldus, mis me sellest teha saame, on lootus, et meie maine elu on ainult ettevalmistus millegi tähtsama ja parema jaoks. Me vajame veendumust, et oleme midagi enam kui lihtsalt bioloogiline olevus, et meie kestame kauem kui see, lootusetult kaduv materiaalne maailm. Teatud piirist alates on religiooni alged lihtsalt teisest maailmast - maailmast, mille kohta suudab teadus vaid konstateerida fakti, et meil on teaduslikult seletamatu igatsus ja vajadus lõpmatu ja igavese järele. Ainult see, kui elu jätkub pärast surma, annab mõtte meie loomulikule tahtmisele teha siin maailmas midagi head, ja annab viimaks mõtte nii usule kui ka teadusele... Amen.